

4:e söndagen efter påsk

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Joh. 15:10–17.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Over denna söndag står orden *"Helgelsens väg"*. Det är ett mäktigt anspråksfullt predikoämne. Denna evangeliebokens rubrik säger oss ju, att *"Helgelsens väg"*, Den Helige Andes väg med människan, människans inträde i Guds rike och Guds närhet, är känd, tillgänglig för människor, väl inprickad på kartan. Ja, av varje Ordets rättsinnige tjänare kan krävas, att i hans predikan *"Helgelsens väg"* görs närvarande. Denna storslagna rubriksättning bottenar i vissheten, att vi nu njuter frukterna av den i pingstundret förverkligade uppfyllelsen av löftet: *"Men när han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen"*. Vi som firar vår högmässa efter den första påsken och pingsten, delar inte med apostlarna under skärtorsdagsnattens mörker den plåga och det betryck, som Jesus avser med orden: *"I kunnen icke nu bära det"*. Det, som då gällde, gäller icke nu, och därför kan vi utan ursäkter, utan omskrivningar, med all kraft förkunna *"Helgelsens väg"* i denna predikan.

Jesus låter oss i evangeliet veta, vilka huvudpunkter, som tillhör förkunnelsen om *"Helgelsens väg"*, så att vi kan veta, om vi befinner oss under rätt predikstol, under apostlarnas kateder. Den Helige Ande skall visa sin närvaro, när han låter *"världen få veta sanningen ifråga om synd och rättfärdighet och dom: ifråga om synd, ty de tro icke på mig; ifråga om rättfärdighet, ty jag går till Fadern, och I sen mig icke mer; ifråga om dom, ty denna världens furste är nu dömd"*. Här är predikans grunddrag, dess bärande balkar, utan vilka vi ingen kristen predikan alls har, utan vilka *"Helgelsens väg"* förblir okänd. Den saliggörande predikan ser ut just så och inte på något annat sätt. Denna programförklaring får oss att förstå, att det mesta, som i dag kallas predikan, inte är kristen predikan utan ställt under ordet: *"de hava gjort sig brunnar, usla brunnar, som icke hålla vatten"*. (Jer. 2:13) Dess begärligare skall vi söka den äkta varan, som alltid varit sällsynt, alltid föraktats, alltid varit en gåva av nåd till dem, som inte förtjänat den. Den bryter fram på det oväntade, överväldigande sätt, som vi hört i

predikotexten:

Jag kallar eder nu icke längre tjänare, ty tjänaren får icke veta vad hans herre gör; vänner kallar jag eder, ty allt vad jag hört av min Fader har jag kungjort för eder. I haven icke utvalt mig, utan jag har utvalt eder; och jag har bestämt om eder att i skolen gå åstad och bära frukt.

Vi har inte i egen kraft trängt in i Guds frälsningsråd och rannsakat hans vishets kamrar, utan han har av sin godhet och fria vilja överlämnat åt oss sina hemligaste tankar, utrustat oss med sin uppenbarade vishet, genomdränkt oss med Ordets fullhet, *"hela sanningen"*. Det gör, att vi kan bära riklig frukt, tala hans Ord och förkunna, att

- I. **apostlarnas lärostol förkunnar Guds vrede över alla syndare,**
- II. **apostlarnas lärostol förkunnar påskens rättfärdighet genom tron,**
- II. **apostlarnas lärostol förkunnar Satans flykt undan barnaskapets Ande.**

I. Apostlarnas lärostol förkunnar Guds vrede över alla syndare.

Vi finner sann apostolisk kristendom, den apostoliska lärostolen och inte dess imitation, när vi får höra *"om synd, ty de tro icke på mig"*, när predikan straffar synden som oförlåten, som icke överskyld av Kristi rättfärdighet, som sålunda förande till evig fördömmelse. Det handlar inte om avslöjanden av sociala missförhållanden, om sådana yttre, synliga synder, som skall ställas tillrätta med skärpt lagstiftning, med folkuppfostran och ekonomiska satsningar. Sådant straffande av synden tillhör den världsliga överheten och det världsliga svärdet men lockar gärna den falske profeten, som härigenom kan träda fram som socialreformator och mänsklighetens välgörare. Nej från den sanna apostoliska katedern, Jesu predikstol, hörs domen över den synd, som ännu inte ångrats, ännu icke övertäckts genom tron, ännu icke i bättringen bekämpats. Det är det bättringsrop, som riktas till de många och mottages av de få, av den lilla

hop, som för världen är ringa.

II. Apostlarnas lärostol förkunnar påskens rättfärdighet genom tron.

Det elände, det syndafördärvets djup, som Den Helige Ande genom den apostoliska förkunnelsen avtäckar, lämnar ingenting kvar av rättfärdighet hos människan. Därför består hennes frälsning helt och hållet, bara och uteslutande i det som Jesus säger: "i fråga om rättfärdighet, ty jag går till Fadern". Vår förkunnelses centrum, Dess avgörande punkt, är just att den enfödde Sonen gått till sin Fader i Den Heliga Treenigheten genom dödens svettbad, genom vredesdomen på Golgata, genom offret för syndare och trätt fram för Fadern som den sannerligen uppståndne, den sannerligen rättfärdige, som den store Översteprästen och förebedjaren. Bara i tron på honom utan alla tillägg från vår sida når vi Gud, öppnas "Helgelsens väg", lever vi Gud behagliga, glada och fromma i hans rike. Det är det under, som vi dagligen och stundligen tar till oss i tron på predikan, i tron på sakramentens gåvor, där Jesus skänker sin syndaförlåtelse.

III. Apostlarnas lärostol förkunnar Satans flykt undan barnskapets Ande.

När Jesus säger: "i fråga om dom, ty denna världens furste är nu dömd" avkräver han oss, om vi vill vara rätta kristna, ett klart och redigt tal om Satan som världsfursten, som "verksam i de ohörsamma" (Ef. 2:2), men som krossad av den uppståndne Kristus, när han träder fram i dop och evangelium. "Vik härifrån, du orene ande, och giv Den Helige Ande rum!" lyder det dopets inledande ord, som sammanfattar denna avgörande maktväxling. Det innebär, att vi, som predikotexten säger, "skolen gå åstad och bära frukt, en sådan frukt som bliver beståndande, på det att Fadern må giva eder vadhelst i bedjen honom om i mitt namn. – Ja, det bjuder jag eder, att I skolen älska varandra." När Satan har släppt sitt grepp om en människa, när vi i tron fattar om Guds godhet och får varma hjärtan, kan vi utge oss för vår nästa, bevakar inte längre vår persons ömtåliga gränser, utan tål att vara vår nästas dörrmatta. I detta utgivande blir vi Sonen likformiga och stärks i påskens glädje och blir bönhörda i alla våra böner.

Amen.